

Иван Вазов

Страдающий пътник

Ба! Не ще да падна като клас отсечен
в туй море бурливо, дето съм увлечен,
аз не ща умра!

Аз напред ща бягам през вълни, през бури,
всяка пречка в път мой ще да се катури
и не ща се спра!

Светските неволи, скърби нетърпими
ми живот съядат и скъсяват дни ми,
мойте млади дни!

Ала аз ща тичам, та докат живея,
на съдбата люта в лице ща се смея,
на вси и злини!

Що да правя друго? Нали съм създаден,
за да бъда смазан, жален, гол и гладен,
и нещастен роб?

Дето да се скитам, мене ми се чува
нещо и в тъй... зловещо, като че казува:
„Тоя свят е гроб!“

Но в море бряг има, оазис – в пустиня,
тъй и в нашта жизън на скръбта робиня
зра *надежда* аз!

И тъй с таз надежда, лъжна н злощадна,
се напред ща бягам; но не ща да падна
кат отсечен клас!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8435>]